

ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА*)

Милка бѣше послушно и добро момиче. Наричаха я „Червената шапчица“, защото баба ѝ бѣше подарила хубава, червена шапчица. Веднажъ тя не послуша майка си и зле си изпати за това. Милкината баба бѣше болна и живѣше сама въ сѣседното село. Пѣтътъ минаваше покрай гѣста гора. Милка носѣше обѣдъ за баба си. На трѣгване майка ѝ каза: — Не влизай въ гората, мое дете, събирай си ягоди и цвѣтя само край пѣтя. Въ гората живѣе вѣлкътъ и, ако те срещне, ще те изяде!

— Добре мамо, ще направя, както ми казвашъ, — отговори червената шапчица.

Милка трѣгна бързо, но шомъ наближи гѣстата гора, усѣти прохлада, лѣхна я ароматътъ на цвѣтя и горски ягоди, и тя забави вървежа си.

— Колко ли сж вкусни ягодитѣ! — помисли си момиченцето. — Ще си откъсна нѣколко да занеса на баба. И цвѣтя ще ѝ набера. Баба обича цвѣтята.

И Милка не забеляза, какъ навлѣзе въ гората. Тя събираше цвѣтя и изведнажъ усѣти лоша миризма. Изпусна цвѣтето, озърна се и замръзна на мѣстото си. Предъ нея стоеше сивиятъ вѣлкъ.

— Ами сега! — Тя си спомни думитѣ на майка си, но бѣше вече късно. Изведнажъ вѣлкътъ ѝ заговори съ човѣшки гласъ:

— Накжде така, Червена шапчице?

Милка се опомни и отговори разтреперана: — При баба. Нося ѝ питка и кокошка.

— Чудесно, Червена шапчице, — продължи вѣлкътъ, но ти си сбъркала пѣтя. Върни се по оная пѣтечка, а пѣкъ азъ ще се затачамъ да обадя на баба ти. И той хукна изъ гората.

— Какъвъ добъръ вѣлкъ! — помисли си Милка, — а пѣкъ мама ме плашеше и казваше да се пазя отъ него.

Милка трѣгна по пѣтечката и скоро стигна до бабината си кѣща. Тя похлопа на вратата. И чу отвѣтре грубъ гласъ: „Влѣзъ, Червена шапчице, азъ те чакамъ!“

Момиченцето влѣзе. Приближи се до леглото на баба си и се спрѣ зачудено.

— Бабо, защо си обрасла съ косми? — каза то.

— Защото си ме забравило, мое дете, — отговори съ грубъ гласъ преоблѣчения съ дрехитѣ на бабата вѣлкъ.

— Ами защо ти сж тѣй голѣми жбитѣ, бабо? — пакъ попита Милка и се наведе да цѣлуне рѣка на баба си.

— За да те изямъ! — ѝ отговори вѣлкътъ. Хвърли завивката, скочи и бързо погълна Милка. Следъ това той легна и захърка, защото бѣше вече погълналъ и бабата, та му тежеше. Вѣлкътъ не чу, когато въ стаята влѣзе единъ ловецъ, който дълго бѣ дирилъ вѣлка, за да го убие. Ловецътъ разпра вѣлка, и бабата и внучката изкочиха живи и здрави.

— Мила бабо, — смѣеше се и плачѣше отъ радост Милка, — отсега нататѣкъ винаги ще слушамъ съветитѣ на мама. А баба ѝ я милваше галовно.

*) Вижъ картинката на корицата.